

Arrest

nr. 326 268 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 april 2025 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 8 maart 2022 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam die dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verklaarde, tijdens het aan deze beslissing voorafgaand gehoor, geen gezinsleven in België te hebben.

1.2. Op 3 juni 2022 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Leuven om een verklaring van wettelijke samenwoning met E.I.D.C.R., een in België verblijvende Portugese vrouw, te laten registreren.

1.3. Verzoeker werd op 21 februari 2023 werkend aangetroffen op een werf en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten. Verzoeker verklaarde, tijdens het aan deze beslissing voorafgaand gehoor, geen gezinsleven in België te hebben.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven weigerde op 18 april 2023 om melding te maken in de bevolkingsregisters van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en E.I.D.C.R..

1.5. Verweerder werd op 24 december 2024 in kennis gesteld van het feit dat verzoeker zijn voornemen om te huwen kenbaar had gemaakt.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 januari 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker weigerde tijdens het aan deze beslissingen voorafgaand gehoor te antwoorden op de vraag of hij een gezinsleven in België had.

1.7. Verzoeker diende op 10 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 april 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 28 april 2025 de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens. Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen die in één akte zijn opgenomen (een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering) – die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [J.]

voornaam: [N.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: [C.B.], [...]

Werd op 27.01.2025 met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 8°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 10.03.2025 tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 10.04.2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwijderingsbeslissing van 27.01.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij geen enkele poging ondernomen heeft om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [C.B.], [...]

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Leuven uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Leuven volgde dit negatief advies en besliste op 18.04.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren. De betrokkene heeft aldus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intenties.

Ook blijkt uit zijn administratief dossier dat hij niet aan zijn proefstuk toe is. Zo heeft hij de Belgische autoriteiten ook proberen te misleiden toen hij op 21.02.2023 gecontroleerd werd door de politiezone TARL. Hij identificeerde zich toen als [C.B.], [...], aan de hand van een A4-scan van een Spaanse verblijfstitel. Na het controleren van zijn vingerafdrukken bleek echter dat betrokkene gekend is als [J.N.], [...]. Deze identiteit staat ook vermeld op zijn paspoort [...] afgeleverd op 07.02.2024.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 17.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 13.01.2017, 22.01.2017, 08.03.2022 en 21.02.2023, die hem betekend werden respectievelijk op 14.01.2017, 22.01.2017, 08.03.2022 en 21.02.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 10.03.2025 werd bij beslissing van 10.04.2025 als niet-ontvankelijk verklaard

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Op 21.02.2023 wordt er een administratief verslag opgesteld door de politiezone TARL wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Betrokkene werd aangetroffen als arbeider op een bouwterf en werd aangehouden als illegale werknemer. Een procesverbaal werd opgesteld door de inspectiediensten, daar betrokkene niet in het bezit was van een arbeidskaart of een single permit.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De vraag werd hem door de politie van Leuven gesteld in het kader van zijn hoorrecht, maar hij weigerde die te beantwoorden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij reeds in 2022 een wettelijke samenwoning heeft proberen aan te gaan met een Portugese vrouw, die in het bezit is van een Belgische verblijfskaart. De melding van die wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters werd op 18.04.2023 geweigerd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Leuven na negatief advies van het Parket van Leuven, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Op 17.12.2024 bood betrokkene zich opnieuw aan met dezelfde persoon, van wie hierboven sprake, bij de stad Leuven om informatie in te winnen over een huwelijk. Er werd toen geen ontvangstbewijs van een aangifte van huwelijk afgeleverd.

De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het leven van de betrokkene in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien de betrokkenen contact willen blijven houden, stellen verschillende moderne communicatiemiddelen hen in staat om dat te doen en zodoende in nauw contact te blijven met elkaar. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder dat hij een broer in België heeft, maar die zou zich ook in illegaal verblijf bevinden.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij geen enkele poging ondernomen heeft om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [C.B.], [...]

Betrokkene heeft geprobeerd om een wettelijke samenwoning te laten registreren, waarbij onderzoek van het Parket van Leuven uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Leuven volgde dit negatief advies en besliste op 18.04.2023 de wettelijke samenwoning niet te registreren. De betrokkene heeft aldus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden over zijn werkelijke intenties.

Ook blijkt uit zijn administratief dossier dat hij niet aan zijn proefstuk toe is. Zo heeft hij de Belgische autoriteiten ook proberen te misleiden toen hij op 21.02.2023 gecontroleerd werd door de politiezone TARL. Hij identificeerde zich toen als [C.B.], [...], aan de hand van een A4-scan van een Spaanse verblijfstitel. Na het controleren van zijn vingerafdrukken bleek echter dat betrokkene gekend is als [J.N.], [...]. Deze identiteit staat ook vermeld op zijn paspoort [...] afgeleverd op 07.02.2024.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 17.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 13.01.2017, 22.01.2017, 08.03.2022 en 21.02.2023, die hem betekend werden respectievelijk op 14.01.2017, 22.01.2017, 08.03.2022 en 21.02.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 10.03.2025 werd bij beslissing van 10.04.2025 als niet-ontvankelijk verklaard

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Op 21.02.2023 wordt er een administratief verslag opgesteld door de politiezone TARL wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Betrokkene werd aangetroffen als arbeider op een bouwterrein en werd aangehouden als illegale werknemer. Een procesverbaal werd opgesteld door de inspectiediensten, daar betrokkene niet in het bezit was van een arbeidskaart of een single permit.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden.

Betrokkene werd op 17.03.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Een aanvraag tot wettelijke samenwoning, zoals door hem gedaan in 2022, betreft geen verblijfsprocedure. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Hij verblijft dus reeds geruime tijd onwettig op het grondgebied en neemt geen initiatief om iets te veranderen aan zijn onwettige verblijfsituatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 13.01.2017, 22.01.2017, 08.03.2022 en 21.02.2023, die hem betekend werden respectievelijk op 14.01.2017, 22.01.2017, 08.03.2022 en 21.02.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich

aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij met de nodige ijver een beroep heeft ingesteld en dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing waardoor de grensleiding op korte termijn kan plaatsvinden.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Sur l’existence d’une vie familiale protégée par l’article 8 de la CEDH

L’article 8 de la Convention européenne des droits de l’Homme protège le droit de toute personne au respect de sa vie privée et familiale.

L’ingérence dans ce droit n’est admissible que si elle est :

- *prévues par la loi,*

- *poursuit un but légitime,*
- *et est proportionnée aux buts légitimes poursuivis, notamment la protection de l'ordre public et de la sécurité publique.*

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'Homme, notamment dans l'arrêt Maslov c. Autriche (23 juin 2008, § 61), l'existence d'une "vie familiale" doit être appréciée de manière autonome, indépendamment des notions du droit interne, et repose sur l'existence de liens personnels étroits de fait.

Or, dans la décision attaquée, l'administration rejette l'existence d'une vie familiale protégée par l'article 8, au motif que :

« Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij reeds in 2022 een wettelijke samenwoning heeft proberen aan te gaan met een Portugese vrouw, die in het bezit is van een Belgische verblijfskaart. De melding van die wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters werd op 18.04.2023 geweigerd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Leuven na negatief advies van het Parket van Leuven, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Op 17.12.2024 bood betrokkene zich opnieuw aan met dezelfde persoon, van wie hierboven sprake, bij de stad Leuven om informatie in te winnen over een huwelijk. Er werd toen geen ontvangstbewijs van een aangifte van huwelijk afgeleverd.

De weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het leven van de betrokkene in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien de betrokkenen contact willen blijven houden, stellen verschillende moderne communicatiemiddelen hen in staat om dat te doen en zodoende in nauw contact te blijven met elkaar. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder dat hij een broer in België heeft, maar die zou zich ook in illegaal verblijf bevinden. »

Dans l'affaire Boultif c. Suisse (2 août 2001, § 39), la Cour a précisé que même en l'absence de mariage formel ou de reconnaissance légale, une relation affective stable, sérieuse et durable pouvait constituer une "vie familiale" protégée par l'article 8.

En l'espèce, le requérant entretient depuis 2021 une relation affective continue avec Madame [D.C.R.E.I.], ressortissante portugaise en séjour légal en Belgique.

Les éléments factuels démontrent l'existence de liens personnels étroits et d'une volonté commune de vivre ensemble durablement :

- *une relation affective stable et continue depuis 2021 ;*
- *une vie commune au sein du même domicile, attestant de la stabilité et de l'intensité de leur lien ;*
- *le dépôt d'une demande de cohabitation légale en 2022, en vue d'officialiser leur union sur le territoire belge ;*
- *la présentation conjointe en 2024 auprès de la commune de Leuven pour initier une déclaration de mariage, accompagnée de tous les documents requis ;*
- *et enfin, le maintien ininterrompu de leur relation, malgré les refus administratifs successifs et les entraves procédurales injustifiées.*

Ces démarches témoignent d'une relation sincère, établie sur une durée significative, avec un projet de vie commun sérieux, répondant aux critères posés par la Cour pour la reconnaissance d'une "vie familiale".

Le simple fait que les autorités communales aient refusé l'enregistrement formel n'a aucune incidence sur l'existence matérielle d'une vie familiale, ainsi que l'a affirmé la Cour dans l'arrêt Sen c. Pays-Bas (21 décembre 2001, § 31).

Or, dans la décision attaquée, la partie adverse s'appuie uniquement sur le refus de la déclaration de cohabitation du 18 avril 2023 pour affirmer que le requérant ne bénéficierait pas d'une vie familiale protégée. Cette position est juridiquement infondée.

Premièrement, cette décision date de plus de deux ans. Elle ne reflète en rien l'évolution de la relation du couple depuis lors, notamment la tentative sérieuse de mariage entamée en 2024 et la continuité manifeste de leur vie commune.

Deuxièmement, la décision du 18 avril 2023 elle-même est entachée d'une discrimination manifeste. Elle s'appuie notamment sur le fait que l'écart d'âge de quatorze ans entre le requérant et sa partenaire constituerait un indice de relation fictive, sans autres éléments objectifs.

Or, l'article 12 de la CEDH garantit à toute personne en âge nubile le droit de se marier et de fonder une famille, et la Cour a souligné que toute restriction à ce droit doit reposer sur un but légitime, être proportionnée et ne pas porter atteinte à l'essence du droit.

En l'absence de preuves concrètes de fraude, de simulation ou de contrainte, le seul écart d'âge entre deux adultes consentants ne peut être considéré comme un motif suffisant pour refuser un projet de vie commune ou de mariage. Une telle approche constitue une ingérence arbitraire, contraire à l'article 12 de la CEDH.

De surcroît, cette motivation fondée sur l'âge sans justification objective constitue une discrimination prohibée par l'article 14 de la CEDH, lu en combinaison avec les articles 8 et 12. La Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que les différences de traitement doivent être justifiées par des raisons objectives et raisonnables. Ce n'est manifestement pas le cas ici.

En conséquence, le refus opposé au requérant et à sa partenaire, fondé sur leur différence d'âge, constitue une ingérence injustifiée et discriminatoire dans leur droit de se marier, en violation des articles 12 et 14 de la Convention.

Enfin, cette motivation lacunaire est également insuffisante au regard de l'article 8 de la CEDH, en ce qu'aucune évaluation individualisée de la relation n'a été menée par l'Office des étrangers. L'administration n'a procédé à aucune analyse concrète de la nature, de l'intensité ou de l'effectivité du lien affectif, ni examiné la volonté clairement démontrée des deux partenaires de construire une vie commune sur le territoire belge.

De plus, la Cour a affirmé que dans le contexte de mesures d'éloignement, une analyse concrète et circonstanciée des intérêts en balance est nécessaire.

Notamment dans l'arrêt *Üner c. Pays-Bas* (18 octobre 2006), elle a rappelé que les États doivent appliquer une série de critères pour vérifier si l'ingérence est proportionnée :

- durée de séjour sur le territoire,
- stabilité de la relation,
- comportement de l'étranger,
- difficultés pour la famille en cas de séparation.

En l'espèce, l'Office des étrangers a manqué à ses obligations car :

- Il n'a pas examiné la durée effective de la relation (établie depuis 2021).
- Il n'a pas pris en considération les démarches administratives entreprises par le requérant et sa partenaire, malgré les obstacles et les refus opposés par les autorités communales.
- Il n'a pas évalué les conséquences humaines graves qu'aurait la séparation du couple, notamment au regard de la durée et de la stabilité de leur relation.
- Il n'a pas appliqué les critères dégagés dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, notamment dans les arrêts *Boultif* et *Üner*.
- Il a refusé de reconnaître au requérant et à sa partenaire l'exercice effectif de leur droit de se marier et de fonder une vie familiale protégée par les articles 8 et 12 de la CEDH.
- Il a, en dépit de ces circonstances, engagé immédiatement une procédure de retour forcé du requérant, sans considération sérieuse pour ses droits fondamentaux, ce qui témoigne d'une mauvaise foi manifeste et d'une volonté d'écarter arbitrairement les garanties issues de la Convention.

La motivation de la décision attaquée se borne à relever l'absence de formalisation légale et la situation de séjour irrégulier du requérant, sans tenir compte de la réalité humaine et affective de sa situation familiale.

Or, selon l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas (3 octobre 2014, § 106), même dans un contexte d'entrée irrégulière ou de séjour irrégulier, les autorités doivent effectuer une appréciation individualisée et complète de la situation familiale existante.

2. Conclusion

La décision attaquée viole les articles suivants :

- *de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, en ce que l'Office des étrangers n'a pas reconnu l'existence d'une vie privée et familiale effective entre le requérant et sa compagne, et a ordonné son éloignement sans procéder à une mise en balance individualisée et rigoureuse des intérêts en présence, comme l'exige la Cour européenne des droits de l'homme dans sa jurisprudence constante (notamment arrêts Boultif, Üner, Jeunesse).*
- *de l'article 12 de la Convention européenne des droits de l'homme, en ce que l'Office a, par une interprétation arbitraire et discriminatoire fondée sur l'écart d'âge entre le requérant et sa partenaire, porté atteinte à leur droit fondamental de se marier et de fonder une famille.*
- *de l'article 14 de la Convention européenne des droits de l'homme, combiné avec les articles 8 et 12, en ce que le requérant a été victime d'une discrimination prohibée fondée sur son âge et sa situation migratoire dans l'appréciation de la sincérité de sa relation affective.*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la décision attaquée ne repose pas sur des motifs exacts, pertinents et admissibles, mais se contente de considérations générales, stéréotypées, sans analyse concrète des faits propres au requérant.*
- *des principes généraux de bonne administration, et en particulier du devoir de minutie, en ce que l'Office des étrangers n'a pas pris la peine d'examiner avec soin et rigueur :*
 - o la durée de la relation,*
 - o la stabilité du couple,*
 - o l'impact humain d'une séparation forcée,*
 - o ni les démarches officielles entreprises en vue de la régularisation de leur situation familiale.*

En conséquence, la décision attaquée est entachée de vices substantiels et doit être annulée pour violation manifeste des droits fondamentaux du requérant, qui doit être annulée."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat aan verzoeker geen termijn om vrijwillig te vertrekken wordt toegekend omdat er een risico bestaat op onderduiken. Hij heeft tevens uitvoerig toegelicht op basis van welke vaststellingen hij een risico op onderduiken weerhield. Daarnaast heeft verweerder zijn argumentatie om tot het besluit te komen dat een beslissing tot terugleiding naar de grens verenigbaar is met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM weergegeven. Hij heeft hierbij ook de relevante elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken en die hij bij het nemen van de bestreden beslissing betrok vermeld. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Verzoeker stelt in wezen dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker geenszins aantoont dat hij sedert 2021 een gezinsleven met E.I.D.C.R. heeft. Hij poneert dit weliswaar, maar brengt geen bewijsstukken aan en zijn bewering is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat hij in 2022 en 2023, toen hij werd gehoord, aangaf geen partner of gezinsleven in België te hebben en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven op 18 april 2023 weigerde om melding te maken in de bevolkingsregisters van de verklaring van wettelijke samenwoning. Zijn toelichting dat zijn relatie kan zijn geëvolueerd en dat hij zich in 2024 met E.I.D.C.R. heeft aangemeld bij de administratieve diensten van de stad Leuven met het oog op een huwelijk – een gegeven waaruit op zich niet automatisch kan worden afgeleid dat er een echt gezinsleven bestaat – laat hier niet anders over denken.

Nu verzoeker nalaat het bestaan van een echt gezinsleven aan te tonen kan niet worden geconcludeerd dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze aangaf dat, bij gebrek aan enig gezinsleven of de contra-indicatie aangaande het bestaan ervan, de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Verzoekers betoog aangaande de afwegingen die dienen te worden gemaakt alvorens een beslissing te nemen die een impact heeft op een gezinsleven is bijgevolg niet dienstig.

Indien toch zou moeten worden aangenomen dat verzoeker enig gezinsleven met E.I.D.C.R. heeft, dan moet erop worden gewezen dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat deze beslissing een werkelijke inmenging vormt in verzoekers recht op een privé- of een gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat een gezinsleven met E.I.D.C.R. enkel in België mogelijk zou zijn. De Raad benadrukt verder dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zijn recht om te huwen zoals beschermd in artikel 12 van het EVRM schendt, dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker verhinderd wordt om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing staat er immers niet aan in de weg dat verzoeker zich schikt naar de regels van de Belgische immigratiewetgeving en een visum aanvraagt met het oog op een huwelijk of dat zijn toekomstige echtgenote hem in zijn van land van herkomst vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM dient te worden aangegeven dat verzoekers kritiek niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissing, maar tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een verklaring van wettelijke samenwoning niet te registreren. De aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM kan er dan ook niet toe leiden dat wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens door enig gebrek is aangetast. Daarenboven verliest verzoeker in zijn middel uit het oog dat voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geenszins louter is gesteund op een leeftijdsverschil tussen hem en E.I.D.C.R.

3.3.2.5. Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing tot terugleiding niet deugdelijk heeft voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK